

PIRMAS SKYRIUS

Sietlas, Vašingtonas

Viskas prasidėjo sulig antra martinio taure.

— Nagi, — paragino Megan, — išgerk dar.

— Tikrai negersiu.

Elizabetė netoleravo alkoholio; Dievas mato, tai buvo gautinai įrodyta dar 1976-aisiais, kai ji studijavo Vašingtono universitete.

— Negali atsisakyti išgerti per mano keturiasdešimt antrojo gimtadienio šventę. Prisimeni, kaip nusigėriau pernai pavasarį, kai tau sukako keturiasdešimt penkeri?

Kaip žemai tada buvo pulsta...

Užuodusi dvejoneį, Megan, kaip ir kiekvienas geras advokatas, už jos užsikabino.

— Paprašysiu, kad Džonis mus paimtų.

— Tu tikra, kad Džonis jau gali vairuoti?

— Klausyk, nekvailiok. *Visi* mano vaikinai turi vairuotojo pažymėjimus.

— O aš maniau, kad tu jiems nekeli jokių reikalavimų...

— Mano kartelė nuleista taip žemai, kad žemiau jau nebe galima.

Megan pakėlė ranką ir pamojo padavėjai, kuri atskubėjo nedelsdama.

— Paimsime dar du martinius. Ir norėtume lėkštės kukurūzų paplotėlių su keptomis pupelėmis.

Elizabetė nesusilaikiusi nusišypsojo.

— Bus šlykštu.

Grįžusi padavėja pastatė ant stalo dvi elegantiškas taures, nurinko tuščius indus.

— Už mane, — pratarė Megan ir sudaužė taurėmis su Elizabete.

Jos dar valandą šnekučiavo klajodamos senais keliais, prisimindamos senus laikus. Bičiuliavosi jau daugiau nei dvidešimt metų. Per du dešimtmečius, skaičiuojant nuo koledžo laikų, jų gyvenimai pasisuko priešingomis kryptimis: Elizabetė visą energiją skyrė žmonos pareigoms ir motinystei, o Megan tapo aukščiausios klasės skyrybų advokate, — bet jų bičiulystė visais laikais buvo vienodai tvirta. Per daugybę metų Elizabetės šeima kraustėsi iš miesto į miestą, tačiau jos susirašinėdavo elektroniniais laiškais ar susiskambindavo. Dabar pagaliau apsigyveno ganėtinai arti viena kitos ir ypatingomis progomis galėdavo susitikti. Šie susitikimai ir buvo viena iš priežasčių, dėl kurių Elizabetei tikrai patiko gyventi Oregone.

Kai martinio buvo atnešta trečiąkart, Megan skardžiai kvatojosi iš kasos aparato skleidžiamų garsų.

— Ar matai štai ten, kampe, sėdintį aistra liepsnojančią vyrioką? — Megan šelmiškai pažvelgė į studentiško amžiaus vaikinają prie lango. — Atrodo toks vienišas.

— Tik pažvelk, be kabių... Turbūt tik prieš savaitę nuėmė. Tavo skoniui turėtų įtikt.

Megan vartė kukurūzų traškučius, ieškodama storiau aplipusių sūriu.

— Vaikeli, ne kiekvienai pasiseka ištekėti už studijų laikų meilės. Beje, ir apie skonį nebegalvoju. Nors kadaise galvodavau. Dabar rinkčiausi tą, kuris mane padarytų laimingą.

Laiminga. Šis žodis skaudžiai užgavo Elizabetės širdį.

— Įdomu, jeigu ta išdykusi gimtadienį švenčianti mergelė... Paukštuk? Kas yra?

Elizabetė pastūmė martinio taurę ir susinėrė rankas. Pasta-

ruoju metu ši poza tapo jos mėgstamiausia. Kartais ji stovėdavo kambaryje viena taip stipriai prispaudusi prie krūtinės sunertas rankas, kad net būdavo sunku įkvėpti. Sakytum, stengėsi savyje sulaikyti kažką, kas taikėsi ištrūkti.

— Paukštuk?

— Tikrai nieko.

Megan nuleido balsą.

— Paukštuk, klausyk, žinau, kad kažkas negerai. Aš — tavo draugė. Myliu tave. Pasipasakok.

Štai todėl Elizabetė ir negerdavo. Tokiomis silpnumo minutėmis visos negandos, rodos, dar labiau išsipūsdavo, ir jau nebebūdavo galima nulaikyti emocijas dengiančio gaubto. Ji pažvelgė per stalą į geriausią draugę ir suprato, kad reikia ką nors atsakyti. Tiesiog nebegalėjo dar ilgiau visko slėpti savyje.

Elizabetės vedybinis gyvenimas byrėjo į šipulius. Sunku buvo apie tai galvoti, o pasakyti garsiai rodėsi beveik nepakečiama.

Ji ir Džekas mylėjo vienas kitą, bet tarsi iš įpročio. Aistros jau seniai nebelikę. Vis dažniau atrodydavo, kad jiedu tarsi pametę ritmą, šoka pagal skirtingas melodijas. Jis norėjo mylėtis ryte, ji — vakare. Kompromisas — ištisi mėnesiai be sekso, o kai galiausiai pasimylėdavo, aistra būdavo tokia pat nuvėsusi kaip ir poreikis.

Bet vis dėlto draugai jiems pavydėjo. Visi rodydavo į juos sakydami: *Tik pažvelkite, štai kokia neišardoma santuoka*. Jiedu su Džeku buvo tarsi metai iš metų tuštėjančio muziejaus paskutiniai eksponatai.

Ji negalėjo taip paprastai imti ir viską iškloti. Žodžiai pernelyg galingi. Juos reikia vartyti užsimovus ugniai atsparias pirštines, nes kitaip nudegins iki kaulų.

— Pastaruoju metu nesu labai laiminga, štai ir viskas.

— O ko dar nori?

— Gali kvailai nuskambėti.

— Aš pusgirtė. Man niekas kvailai nenuskambės.

Elizabetė labai norėjo nusišypsoti, bet jai taip daužėsi širdis, kad net svaigo galva.

— Aš noriu... būti tokia kaip anksčiau.

— Oi, širdele, — sunkiai atsiduso Megan. — Turbūt dar nekalbėjai apie tai su Džeku.

— Kai tik ima aiškėti, kad kalba pasisuks apie kokius nors išties svarbius dalykus, mane apima panika, ir pasakau, jog viskas gerai, o paskui man norisi trenkti sau į galvą rutuliniu plaktuku.

— Nenumaniau, kad tu tokia nelaiminga.

— Bet aš nesu nelaiminga, štai kas keisčiausia.

Ji užsikvėpė ant stalo. Atsirėmus alkūnėmis, sudrebėjo visas staliukas.

— Aš paprasčiausiai tuščia.

— Tau keturiasdešimt penkeri, vaikai jau gyvena kitur, vedybinis gyvenimas užsistovėjęs, tu nori viską pradėti iš naujo. Dirbdama susiduriu su daugybe tokių moterų.

— Na, gerai. Vadinasi, aš ne tik nelaiminga ir per stora, bet dar ir standartinė.

— Standartas — tai, kas teisinga bendriausia prasme. Nori jį palikti?

Elizabetė nudelbė akis į rankas, į deimantinį žiedą, kurį mūvėjo dvidešimt ketverius metus. Net nežinojo, ar galėtų taip paprastai jį nusimauti.

— Sapnuoju, kad jį palieku, kad gyvenu viena.

— Ir tuose sapnuose būni laiminga, nepriklausoma ir laisva. O kai nubundi, supranti, kad esi vieniša ir sutrikusi.

— Taip.

Megan pasilenkė arčiau draugės.

— Klausyk, Paukštuk, į mano biurą kasdien ateina mote-

rys ir sako, kad nėra laimingos. Užrašau žodžius, kurie vėliau išdraskys jų šeimas ir sudaužys daug širdžių. Žinai, ką? Galiausiai daugelis tų moterų gailisi, kad nepasistengė labiau, nemylėjo karščiau. Jos iškeičia namus, santaupas, gyvenimo būdą į darbą nuo devintos iki penktos ir krūvą sąskaitų, o mieliausiasis vyrelis ką? Palaukia dešimt sekundžių ir veda kokią nors padavėją iš salotų baro. Taigi štai tau milijono dolerių vertės patarimas iš geriausios draugės, skyrybų advokatės, lūpų: jeigu jautiesi tuščia, tai ne Džeko kaltė, net ne jo bėda; jį palikusi, problemos neišspręsi. Tavo reikalas padaryti taip, kad Elizabetė Šor būtų laiminga.

— Jau nebežinau, kaip tai padaryti.

— Oi, Paukštuk, dėl Dievo, būkime sąžiningos martinio akivaizdoje. Tu buvai visokia — talentinga, nepriklausoma, artistiška, intelektualė. Koledže visi manėme, kad galiausiai tapsi antrąja Džordžija O’Kif. Dabar organizuoji miesto labdaros renginius ir puoši savo namus. Man tapti teisininke prireikė mažiau laiko, nei tau išsirinkti medžiagą sofai aptraukti.

— Taip negraž...

— Aš esu teisininkė. Manęs nedomina, kas gražu, — tarė Megan švelnesniu tonu. — Taip pat žinau, kad Džeko darbas tau sukėlė sunkumų. Žinau, kaip labai norėjai savos vietos, kur galėtum įleisti šaknis.

— Tu nežinai, — atsakė Elizabetė. — Nuo tada, kai susituo-
kėme, gyvenome daugiau nei tuzine namų pustuzinyje miestų. Tu visą laiką gyvenai Sietle. Tu nežinai, ką reiškia visada būti svetima miesto bendruomenėje, ką reiškia būti draugų neturinčia naujoke be asmeninės biografijos. Velnias, tu pradėjai mokyti koledže būdama šešiolikos, bet vis tiek sugebėjai susitvarkyti. Suprantu, kad namas man — tarsi kokia manija, bet tik todėl, Mege, kad aš *priklausau* Eko Bičui. Pagaliau. Pirmąkart nuo pat vaikystės aš turiu namus. Ne namą, ne kooperatinį butą, ne me-

tams ar dvejiems išnuomotą būstą, bet namus, — ji susivokė, kad kalba kone rėkdama. Sutrikusi nuleido balsą. — Ten jaučiuosi saugi. Tu negali suprasti, nes niekada nesibaiminai.

Megan, rodos, susimąstė. Paskui pratarė:

— Gerai, pamiršk namus. Klausyk, neprisimenu, kada paskutinį kartą mačiau tave tapančią.

Elizabetė atsilošė. Apie tai ji tikrai nenorėjo kalbėti.

— Praėjusią savaitę išdažiau virtuvę.

— Labai juokinga, — Megan nutilo, laukdama atsakymo.

— Kai gimė vaikai, neturėjau laiko.

Draugės veide švietė meilė, bet ji buvo nusiteikusi ryžtingai:

— Dabar turi.

Subtilus priminimas, kad mergaitės jau koledže, todėl Elizabetės nurodyta priežastis nebegalioja. Tačiau tik vaikų neturinti moteris gali manyti, kad viską pradėti iš naujo labai paprasta. Megė nežino, ką reiškia vaikams paskirti dvidešimt savo gyvenimo metų, o paskui matyti, kaip jie išeina. Tokiose laidose kaip „Opra“ kalbantys specialistai sako, kad išėjus vaikams gyvenime lieka tuštuma. Pasakyta gerokai per švelniai.

Lieka krateris. Kur kadaise žydėjo gėlės, žaliavo medžiai ir virė gyvenimas, nebelieka nieko, tik plikos uolos.

Vis dėlto teko pripažinti, kad ir jai buvo šovusi mintis tapyti. Net kelis kartus pamėgino apmesti eskizus, bet talentingam žmogui tikrai labai baisu imtis darbo per vėlai ir galiausiai likti tuščiomis rankomis. Nieko keista, kad visą kūrybinę energiją ji skyrė mylimam namui puošti.

— Tapybai reikia aistros. O gal tik jaunystės.

— Bobutei papasakok.

Megan pasirausė rankinėje ir išsiėmė bloknotelį su rašikliu, kyšančiu iš lapelius prilaikančios spiralės. Atsivertusi bloknotelį kažką užrašė, išplėšė lapelį ir padavė Elizabetei.

Lapelyje buvo užrašyta: MOTERŲ AISTROS PALAIKYMO

GRUPĖ. KETVIRTADIENIAIS, NUO 19.00 / ASTORIJOS BENDRUOMENĖS KOLEDŽAS.

— Kone metus laukiau tinkamo laiko, kad galėčiau tau šitai pasiūlyti.

— Panašu į pornožvaigždžių susibūrimą. Apie ką jos kalbasi? Ką daryti, kad čiulpiant nenusitrintų lūpų dažai?

— Juokinga. Gal tau vertėtų pamėginti stačiomis. Beje, Dievas mato, čiulpiant buvo išsaugota tikrai ne viena santuoka.

— Mege, aš...

— Paukštuk, paklausyk. Greiso apygardoje turiu daug klientų, esu jas siuntusi į tuos susitikimus. Ten renkasi moterys; dažniausiai ką tik išsiskyrusios, kurios susitinka pasikalbėti. Jos visos būna atidavusios per daug sąvęs ir bando rasti kelią atgal.

Elizabetė spoksojo į lapelį. Žinojo, kad Megė laukia, kol ji ką nors atsakys, bet niekaip negalėjo atgauti balso. Pasigerti ir geriausiai draugei pasiskusti, kad esi nelaiminga, yra viena, o žengti į nepažįstamų moterų pilną kambarį ir pareikšti, jog gyvenime nebejauti jokios aistros, — visai kas kita.

Ji vylėsi, kas nusišypsojusi neišsiduos, kaip labai nervinasi.

— Ačiū, Mege, — tebesišypsodama pamojo padavėjai ir užsisakė dar vieną martinio.

Eko Bičas, Oregonas

Tamsoje stalinis laikrodis vis mainė raudonus kampuotus skaičiukus. 6.30 — visu pusvalandžiu anksčiau — Džekas ištiesė ranką ir išjungė žadintuvo signalą.

Jis gulėjo įbedęs akis į šviesos ruoželius, besismelkiančius

pro nuleistas žaliuzes. Miegamasis buvo išmargintas juodos ir baltos spalvos juostomis; tamsių horizontalių rėmuose viskas atrodė keistai nepažįstama. Įsiklausęs suprato, kad lauke lyja. Dar viena pilka, apniukusi diena. Oregono pakrantėje toks oras gruodžio pradžioje įprastas.

Šalia miegojo Elizabetė; sidabriškai gelsvi plaukai išdrikę ant balto pagalvės užvalkalo. Jis girdėjo tylų, tolygų jos alsavimą, kartkartėmis pertraukiamą slopaus šnarpštimo — turbūt nubus peršalus. Gali būti, kad praėjusią savaitę lankydamosi Sietle pasigavo kokį nors virusą.

Ankstyvaisiais santuokos metais jie visada miegodavo apsi-kabinę, bet ilgainiui abiem prireikė skiriančios erdvės. Pastaruoju metu Elizabetė miegodavo ant paties čiužinio kraštelio.

Tačiau šiandieną viskas pakryps į gera. Pagaliau, sulaukęs keturiasdešimt šešerių, jis gaus dar vieną progą. Sietlo prodiusavimo kompanija ketino pradėti rengti savaitinę sporto laidą apie šiaurės vakarų sporto naujienas; programą įsigijo NBC televizijos tinklas. Jeigu jis gautų laidos vedėjo darbą, tektų ten keliauti tris kartus per savaitę, bet atsiradus papildomų pinigų neturėtų būti labai sudėtinga. Šis darbas būtų velniškai svarbus laiptelis aukštyn, visai kas kita nei sukništi vietinės reikšmės reportažai, kuriais dabar užsiima.

(Suprantama, jam reikėtų *ne to*, jo vieta kitur, bet kartais viena klaida žmogų gali sugniuždyti.)

Jis ir vėl bus *šis tas*.

Pastaruosius penkiolika metų Džekas liejo prakaitą stumdamasis pirmyn žmogaus akiai per menkais žingsneliais. Bjauriuose miesteliūkščiuose mokėjo už savo klaidas. Galiausiai šiandieną pasitaikė padori galimybė — šansas grįžti į žaidimą. Po velnių, šįkart tikrai nesusimaus.

Džekas išlipo iš lovos ir iškart susiraukė iš skausmo. Nuo šito drėgno klimato pasiutusiai skaudėjo kelius. Perkreiptu vei-

du nušlubčiojo į vonią. Kaip paprastai teko peržengti medžiagų, dažų pavyzdžius, atverstus žurnalus. Paukštukas jau ištisis mėnesius „perdaro“ jų miegamąjį, planuodama kiekvieną judesį, tarsi būtų supertaurės varžybų gynėja. Valgomajame — ta pati dainelė. Visuose kampuose riogsojo kaugės visokio gėrio ir laukė auksinės akimirkos — kada jo žmona pagaliau apsispręs.

Kai į kambarį įslinko Elizabetė, rišdamasi storą medvilninio chalato diržą, jis jau buvo nusiprausęs po dušu ir nusiskutęs.

— Labas rytas, — žiovaudama pasisveikino. — Dieve, šūdinai jaučiuosi. Turbūt persišaldžiau. Tu ankstyvas.

Džekas labai nusivylė, kad ji pamiršo.

— Paukštuk, jau šiandien... Važiuoju į Sietlą, į darbo pokalbį.

Elizabetės kaktoje susimetė vos matoma raukšlėlė, paskui ji, aišku, prisiminė.

— Aaa, taip. Neabejoju, kad gausi tą darbą.

Senais laikais ji būtų pameilikavusi, sustiprinusi jo ego, patikinusi, kad galiausiai vis tiek viskas susitvarkys, nes jam lemta tapti didžiu. Bet per pastaruosius kelerius metus ji pavargo; jiedu abu pavargo. Ir per tuos visus metus Džekas nesugebėjo gauti daugybės darbų, todėl nieko keista, kad Elizabetė liovėsi juo tikėti.

Jis velniškai stengėsi apsimesti, kad čia, Oregone, yra laimingas, kad iš gyvenimo tenori viena — per dienesines sporto transliacijas vidutinio dydžio žiūrovų auditorijai pasakoti apie vidurinių mokyklų (dažniausiai) sporto varžybas. Bet Paukštukas žinojo, kad jis tik vargais negalais pakenčia gyvenimą nežinia kokiam užkampyje, vos įžiūrimo miestelio pakraštyje. Džekas negalėjo pakęsti vidutinio žinomumo neva garsenybės statuso, primenančio, kas jis buvo anksčiau.

Elizabetė atsainiai nusišypsojo.

— Daugiau pinigų būtų puiku, ypač kai mergaitės koledže.

— Tikrai taip.

Tada ji pažvelgė į jį.

— Džekai, ar gavus tą darbą viskas pasitaisys?

Klausimas išsiurbė jam iš plaučių orą. Dieve, kaip pavargu nuo tokių diskusijų. Nesibaigiantys klausinėjimai *kas negerai mūsų gyvenime* nepaprastai vargino. Dar prieš kelerius metus bandė Elizabetei pasakyti, kad jos laimė neturėtų priklausyti tik nuo jo. Stebėjo, kaip ji atiduoda kitiems vis daugiau ir daugiau savęs. Niekaip negalėjo jos sustabdyti ir nestabdė, bet kažkodėl galiausiai nutiko taip, kad pats tapo dėl to kaltas. Jam darėsi bloga nuo šito, mirtinai bloga.

— Elizabete, ne šiandien.

Ji perliejo jį įsiskaudinusio žmogaus žvilgsniu; jis to ir tikėjosi.

— Savaiame suprantama. Žinau, šiandien tau svarbi diena.

— *Mums*, — pasakė dabar jau įpykęs.

Jos šypsena buvo per šviesi, kad būtų tikra.

— Išrinkau vieną vietelę, kur galėtume atšvęsti tavo naująjį darbą.

Visus aštirus vedybinio gyvenimo kampus jie gludindavo staiga pakeisdami temą. Džekas galėjo ir toliau pykti, galėjo veltis į diskusiją, bet kokia prasmė? Paukštukas neduodavo atkirčio, be to, nieko nauja nebeprasakysi.

— Kur?

— Aliaskoje yra tokia lokių stovykla. Galima ten nuskrusti, apsigyventi palapinėje ir stebėti grizlius natūralioje aplinkoje. Per kelionių kanalą mačiau interviu su stovyklos savininku Lorenso Džonu.

Jis nusijuosė nuo juosmens rankšluostį ir atsainiai numetė ant vonios krašto. Nuogas apsigrėžė ir nuėjo į drabužinę, susirado apatinius, apsivilko, paskui atsisuko į Elizabetę.

— Maniau, pasakysi, kad pietausime „Hitmane“ ir šoksime Krištolinėje pokylių salėje.

Ji žengė link jo tarsi dvejojama. Džekas pastebėjo, kad sukioja vestuvinį žiedą — jau senokai buvo įgijusi šį nervingą įprotį.

— Pamaniau, jeigu galėtume išvykti... patirti kokį nors nuotyki...

Jis žinojo, ką Elizabetė turi omenyje, bet iš to nieko gera neišeis. Nauja vieta — iš tikrųjų tik kita scena, kurioje bus vaidinami tie patys seni epizodai ir sakomos tos pačios senos replikos. Vis dėlto švelniai palietė žmonos skruostą, vildamasis, kad ji nepajus cinizmo. Labiau už viską nenorėjo jos skaudinti, nors per pastaruosius kelerius metus Elizabetė tapo tokia trapi, kad apsaugoti nuo nemalonių emocijų buvo neįmanoma užduotis.

— Lokių stovykla — tikrai puiku. Ar miegosime viename miegmaišyje?

Ji nusišypsojo.

— Galima tuo pasirūpinti.

Džekas priglaudė ją, apkabino.

— Gal galėtume atšvęsti čia, savo lovoje, kai grįšiu namo?

— Galėčiau apsivilkti tuos „Victoria's Secret“ drabužėlius, kuriuos padovanojai.

— Visą dieną negalėsiu susikaupti.

Jis ją pabučiavo. Bučinys buvo ilgas, saldus, kupinas pažadų. Toks bučinys, kokį buvo beveik pamiršęs. Sekundės dalį jis prisiminė juodu tais laikais, kai seksas būdavo neįtikėtinais geras, kai ištisa diena lovoje atrodydavo puikus sumanymas.

Atšlijęs pažvelgė į gražų besišypsantį veidą. Kadaise, beje, ne taip seniai, jie besąlygiškai mylėjo vienas kitą. Jis ilgėjosi tų dienų, tų emocijų.

Galbūt.

Galbūt šiandien tikrai viskas gali pasikeisti.

ANTRAS SKYRIUS

E ismas Sietle buvo didžiulis — trukteli ir vėl stoji. Džekas negalėjo patikėti, kad greittelyje tiek daug automobilių. Miestas — pilku pieštuku brūkštelėtas eskizas; miestas, apgaubtas miglos, sutvirtintas betonu. Net ežeras šiandien buvo niaurus kaip lietinga diena. Kas kelias minutes pasigirdavo automobilio signalas ir sucypdavo šlapiu grindiniu slystelėjusi guma.

Jam patiko spūstys, grūstys ir triukšmas. Patiko energija. Pirmą kartą po ilgokos pertraukos lankėsi tokiaame aktyviame, bruzdančiame mieste. Naujųjų technologijų pramonė Sietlą atgaivino, sumodernino, suteikė spalvų, kurių miestas niekada neturėjo.

Džekas važiavo pontoniniu tiltu. Nesilankė čia daugybę metų, turbūt nuo koledžo laikų, kai studijavo Vašingtono universitete. Pokyčiai stulbino ir žavėjo.

Aštuntajame dešimtmetyje Belvju pradėjo naują gyvenimą — jo priemiesčio miegamuosiuose kvartaluose kūrėsi žmonės, kurie važinėdavo į darbą mieste ir kartu troško gyventi kaimiškoje vietovėje. Šeimos burdavosi po kelias, pirkdavo triaukščius namus aklagatviuose ir jiems suteikdavo keisčiausius vardus, pavyzdžiui, Lietaus Apniauktas Slėnis arba Žavingasis Dvaras. Iš rytų į vakarus ir iš šiaurės į pietus nusidriekė storu juodo asfalto sluoksniu padengti keturių eismo juostų keliai. Nė nespėjus išdžiūti gatvėms, pridygo parduotuvių — plokščiastogių baltasienių statinių, panašių į batų dėžutes, besispiečiančių

po neoninėmis savo pačių reklaminių iškabų šviesomis. Metų metus priemiestis plėtėsi niekieno nestabdomas ir baigiantis de-
vintajam dešimtmečiui atrodė kaip pietų Kalifornija.

Tada sprogo interneto bomba. Į gatvėse vienas šalia kito išsirikiavusius namus atsikraustė *Microsoft* ir *Immunex*, ir stai-
ga visiems prireikė *miesto* — vietos, kurią vis gausėjantis naujų
jaunųjų milijonierių būrys galėtų vadinti namais. Pokyčiai atke-
liavo taip pat sparčiai kaip ir pinigai. Batų dėžutes primenančios
parduotuvės užleido vietą gražiems prekybos centrams. Madin-
gi restoranai siūlė pietauti po atviru dangumi ant betono, prie
staliukų su skėčiais. „Barnes and Noble“ senojoje kėglinėje ati-
darė savo didžiausią parduo tuvę.

106-osios ir Pagrindinės gatvių kampe stovėjo išpūdingas,
įmantrus pastatas — elegantiškas betono ir stiklo derinys su
ultramadingu rokoko stiliaus fasadu. Šis pastatas — brangus,
krintantis į akis, madingas, su nedideliu atrijumi, liudijančiu
šiaurės vakarų šaknis, — buvo kuo puikiausia „naujojo“ Belvju
ilustracija.

Džekas pastatė automobilį gatvėje tiesiai priešais pastatą.
Minutėlę tyliai pasėdėjo mašinoje, norėdamas susikaupti, pas-
kui patraukė į vidų. Septynioliktame aukšte pasitaisė šilkinį
kaklaraištį — labiau iš įpročio nei skatinamas tikro mados pojū-
čio — ir žengė į brangų vario ir stiklo priimamąjį.

Jis pagalvojo: *Tu — vėtytas ir mėtytas. Jie džiaugsis tave lai-
mėję.* Tada priėjo prie stalelio.

Registratorė maloniai nusišypsojo.

— Kuo galėčiau padėti?

— Aš — Džeksonas Šoras, atėjau pas Marką Vilkersoną.

— Prašyčiau minutėlę palaukti.

Ji paskambino telefonu ir pranešė apie jo atvykimą. Baigusi
pokalbį tarė:

— Prisėskite. Tuoj kas nors ateis.

Džekas atsisėdo ant prabangios raudonos odos sofas laukiamajame. Po kelių akimirų prie jo priėjo moteris. Ji buvo aukšta, liekna; išties dailus kūnas. Fluorescencinių lempų šviesoje tviskėjo kaklą puošiantis auksas. Moteris ištiesė ranką.

— Malonu susipažinti, pone Šorai. Aš — Lori Hansen. Tėtis visada sakydavo, kad jūs — geriausias Nacionalinės futbolo lygos puolėjas. Na, jūs ir Džo, savaime suprantama.

— Dėkoju.

— Prašyčiau čia.

Džekas nusekė paskui ją plačiu koridoriumi marmurinėmis grindimis. Visur buvo žmonių — jie būriavosi pulkeliais prie kopijavimo aparatų ir tarpduriuose. Jam einant keli nusišypsojo, bet dažniausiai niekas į jį nekreipė jokio dėmesio.

Galiausiai pasiekė tikslą — sustojo prie uždarytų durų. Moteris tyliai pabeldė ir jas pravėrė.

Džekas akimirką užsimerkė ir pamėgino įsivaizduoti, kaip jam puikiai sekasi — *tu — vėtytas mėtytas*, — tada nusišypsojo pasitikinčia šypsena.

Už stalo sėdintis vyriškis buvo vyresnis, nei Džekas tikėjosi — gal septyniasdešimties ar daugiau.

— Džeksonai, — pratarė stodamasis ir tiesdamas ranką.

Jie paspaudė vienas kitam rankas.

— Sėskitės, — pasiūlė Markas, rodydamas į kėdę priešais didžiulį raudonmedžio stalą.

Džekas atsisėdo.

Markas — ne. Jis stovėjo kitoje stalo pusėje, sakytum, užimdamas pernelyg daug vietos. Juodu „Armani“ kostiumu vilkintis Vilkersonas atrodė esąs tikras autoriteto ir galios pavyzdys; autoritetingojo ir galingojo padėtimi jis naudojosi taip uoliai, kad, tikėtina, net pūslių delnuose buvo pritrynęs. Jam priklausė didžiausia prodiusavimo kompanija visuose šiaurės vakaruose.

Galiausiai jis atsisėdo.

— Mačiau jūsų įrašus. Jūs geras. Tiesą sakant, net nustebau, koks geras.

— Dėkoju.

— Jūs, rodos, prieš penkiolika metų žaidėte „Jets“ komandoje?

— Taip. Paskui patempiau kelio raiščius. Net neabejoju, kad žinote, jog kelerius metus iš eilės padėjau savo komandai laimėti supertaurę.

— Ir dar esate Heismano trofėjaus laimėtojas, — tęsė Markas. — Taip, jūsų triumfas ir pasiekimai praaištyje išties įspūdingi.

Ar jis tikrai pabrėžė žodį „praaištyje“, ar Džekui tik pasirodė?

— Dėkoju. Kaip matote iš mano gyvenimo aprašymo, dirbau vietiniam transliuotojui. Per dvejus darbo metus tame televizijos kanale Portlando reitingai pastebimai pakilo, — tarė jis ir pasilenkė siekdamas portfelio. — Leidau sau brūkštelėti kelias mintis apie būsimą laidą. Manau, toji laida bus tikras dinamitas.

— O kvaišalai?

Džekas iškart suprato, kad viskas baigta.

— Šitai buvo seniai, — jis vylėsi balsu neišsидуoti. — Kai gulėjau ligoninėje, pripratau prie vaistų nuo skausmo. Televizija man suteikė puikią progą — „Futbolą pirmadienio vakarais“, — bet aš ją praleidau. Buvau jaunas ir kvailas. Tačiau šitai nepasikartos. Jau daugelį metų nebevartuju. Galite paklausti buvusių mano darbdavių. Jie tikrai pritars mano darbo etikai.

— Džekai, nesame didžiulė kompanija. Negalime sau leisti skandalų ir nuopuolių, įprastų didiesiems tinklams. Tiesą sakant, jūs neturite reputacijos. Tikrai negaliu rizikuoti savo sėkme jus priimdamas.

Džekas gailėjosi, kad nebėra toks, koks buvo anksčiau. Taisai ankstesnis žmogus būtų atkirtęs: *Susikišk tą šūdiną progra-*

miūkštę į savo raukšlėtą baltą subinę. Tačiau užuot taip pasakęs tarė:

— Galėčiau pasitarnauti savo darbu. Suteikite man progą.

Kiekvienas žodis stėjo skersai gerklės, bet žmogus, turintis įkeistą namą, vis plonėjantį vertybinių popierių portfelį ir dvi koledže besimokančias dukteris, negalėjo rinktis.

— Apgailestauju, — atsakė Markas, nors tikrai taip neatrodė.

— Kodėl gaišote laiką ir kvietėte mane pasikalbėti?

— Mano sūnus jus prisimena iš Vašingtono universiteto laikų. Jis manė, kad pasikalbėjęs su jumis akis į akį pakeisiu savo nuomonę, — Markas lyg ir mėgino nusišypsoti. — Bet mano sūnus ir pats turi žalingų įpročių. Savaiame suprantama, jis įsitikinęs, kad žmogui reikia suteikti antrą šansą. Aš — ne.

Džekas paėmė portfelį. Jis manė, kad praradęs galimybę žaisti futbolą pasiekė dugną, drėgną, šaltą savos egzistencijos duobę. Dėl to ir griebėsi tablečių buteliuko.

Bet jis klydo.

Nieko nėra blogiau už nuolatinę lėtą savivertės eroziją. Tokios akimirkos žmogų visai prilenkia.

Galiausiai jis atsistojo. Prireikė sukaupti visas jėgas, kad nusišypsotų ir ištartų:

— Na, dėkoju, kad mane išklausėte.

Nors neišklausei, pasipūtęs bjaurybe, visai neišklausei.

Tada išėjo iš kabineto.

Elizabetė sėdėjo valgomajame, ant kelių paskleidusi medžiagų skiaučių, dažų pavyzdžių ir pasidėjusi atverstą žurnalą blizgiais puslapiais, bet niekaip negalėjo susikaupti ir imtis sumanytų darbų.

Gal šįvakar, vis galvojo.

Daugybę metų ji klausėsi dieninių televizijos pokalbių laidų. Psichiatrai sutiko, kad aistrą galima vėl įžiebt, kad galima vėl atkurti meilę, pamestą lekiant vaikų auginimo greitkeliu.

Elizabetė vylėsi, jog tai tiesa, nes juodu su Džeku ištiko bėda. Po dvidešimt ketverių santuokos metų jie pamiršo, kaip vienas kitą mylėti; dabar liko tik plonytė juos jungianti gija.

Jųdviejų santuoka — tarsi sena daugelį metų dylanti antklodė. Jeigu kuo skubiau neužadysi, abiem teliks po saują spalvotų siūlų. Ji negalėjo ir toliau apsimesti, kad reikalai savaime pasitaisys.

Jai reikia *pasistengti*, kad taip ir nutiktų. Psichiatrai sutaria ir šiuo klausimu — norint sulaukti rezultatų, reikia veikti.

Šįvakar ji suteiks jiedviem naują pradžią.

Elizabetė neišmetė iš galvos šios minties kiaurą dieną, imdamasi kasdienės veiklos. Galiausiai grįžo namo ir pagamino Džeko mėgstamus pietus — prancūzišką vištienos troškinį vyno padaže.

Namus užliejo viliojantis vištienos, vyno ir prieskonių aromatas. Užtruko beveik valandą, kol užkūrė židinių didžiajame kambaryje (degiosios medžiagos — nuolatinis Džeko darbas, kaip ir prievolė išnešti šiukšles ar apmokėti sąskaitas). Baigusi uždegė cinamonu kvepiančias žvakes — šios jai labiausiai patiko. Paskui prigesino šviesą. Žvakių nušviestos geltonos sienos buvo švelnios kaip ištirpęs sviestas spalvos. Iš abiejų šviesiai mėlynos ir geltonos sofutės galų stovėjo du tamsaus raudonmedžio naktiniai staliukai, žibantys raudonio ir aukso dryžiais.

Visi namai priminė kino filmo dekoracijas. Filmu apie viliojimo meną.

Kai viskas buvo kuo puikiausiai sutvarkyta, ji nuskubėjo į vonią, nusiprausė po dušu, du kartus nusiskuto kojas, visą kūną iššitėpė migdoliniu losjonu.

Galiausiai nuėjo prie komodos ir, pasiraususi po praktiškus

apatinius ir „Calvin Klein“ medvilnines liemenėles, rado nėri-
niuotą balto šilko liemenėlę ir dailias kelnaites, kurias Valenti-
no dienos proga prieš kelerius metus padovanojo Džekas. Gal ir
daugiau nei prieš kelerius. Niekada taip ir nebuvo šių drabužėlių
apsivilkusi.

Tada Elizabetė nepagalvojo, kad iš tikrųjų tai dovana jam
pačiam. Dabar suprato, kur slypi romantika. Kiek laiko praėjo
nuo tada, kai jam norėjosi žiūrėti į ją, vilkinčią seksualiais dra-
bužėliais?

Ji suraukė kaktą.

Drabužėliai atrodė siaubingai maži.

O užpakalis — siaubingai didelis.

— Nesielk taip, — tarė sau, ketindama padėti juos atgal.

Tada sugavo žvilgsniu savo atvaizdą veidrodyje. Iš veidro-
džio į ją žiūrėjo keturiasdešimt penkerių moteris — raukšlės,
visa kita... O kadaise žmonės sakydavo, kad ji panaši į Mišelę
Pfaifer. Aišku, taip buvo prieš dešimt metų ir dar kai nebuvo
priaugusi dvidešimties svarų.

Elizabetė pažvelgė į apatinius rankose. Dešimto dydžio. Per
maži. Tiesą sakant, ne taip labai...

Jeigu tik būtų galima chirurginiu būdu pašalinti laikų, kai
nešiojo šeštą dydį, prisiminimus...

Labai iš lėto per galvą užsimovė liemenėlę. Krūtis dengė
siaurutė juostelė.

Gal net seksualu?..

Beje, namuose tamsu. Reikia tikėtis, kad pavyks greitai nu-
sirengti.

Tiesa, ši mintis pernelyg neguodė.

Ji nedrąsiai apsimovė nėriiniuotas kelnaites ir atsiduso pa-
lengvėjusia širdimi. Ankštokos, bet dėvėti galima.

Pažvelgė į veidrodį.

Beveik gražu.

Gal šitai ir *galėtų* nutikti. Gal keli menki įpročių pokyčiai viską pakeistų...

Priėjo prie spintos, susirado vilnijančio mėlyno šilko cha-latą — dar vieną seniai gautą dovaną — ir jį apsilviko. Medžiaga maloniai glostė lygią iškvėpintą odą, ir staiga Elizabetė *pasijuto* esanti seksualiai.

Ji itin kruopščiai pasidažė, Kleopatros stiliumi pieštuku ap-vedė akis, lūpas pasitėpė švytinčiu blizgiu.

Kol nuo veido nusibraukė keletą metų, buvo jau pusė septy-nių; ji suprato, kad Džekas vėluoja.

Elizabetė įsipylė taurę vyno ir nuėjo į didįjį kambarį lauk-ti. Baigdama gerti antrą taurę, pradėjo nerimauti. Nepadėjo ir skambutis Džekui į mobilųjį; niekas neatsiliepė.

Iš čia iki Sietlo — tolimas kelias, mažiausiai trys su puse valandos. Bet jeigu būtų vėlai išvažiavęs, būtų paskambinęs...

Aštuntą valandą jau buvo aišku, kad pietus teks išmesti. Vištiena nukrito nuo kaulų, svogūnai suvirė į košę, išgaravo vi-sas padažas.

— Nuostabu.

Tada ji išgirdo duryse besisukantį raktą.

Pirma reakcija — pykčio pliūpsnis. Ant liežuvio sukosi priekaištas *vėluoji*, bet ji giliai įkvėpė, bandydama nusiraminti, ir iš lėto iškvėpė. Na ir kas, jeigu ir būtų paskambinęs.

Šią vienintelę naktį ji norėjo būti jo meilužė, o ne žmona. Elizabetė įpylė jam taurę vyno ir pasuko prie durų.

Džekas stovėjo tarpduryje ir žiūrėjo į ją.

Ir ji viską suprato.

— Labas, širdele, — pratarė be jokios šypsenos. — Atleisk, vėlai grįžau.

Jis nieko nepasakė nei apie židinį, nei apie žvakes ar jos ap-rangą.

Elizabetė priėjo prie jo staiga susidrovėjusi to šilkinio cha-lato.

— Darbo negavau.

— Kas nutiko? — tyliai paklausė, iš anksto žinodama, koks bus atsakymas.

— Vilkersonas nepanoro rizikuoti dėl vyruko, vartojusio kvaišalus. — Džekas taip liūdnei nusišypsojo, kad jai plyšo širdis. — Turbūt yra dalykų, kurie niekada niekur nedingsta.

Ji puikiai matė, koks jis palaužtas, bet kai ištiesė ranką, vyras pasitraukė. Džekas nuėjo į didįjį kambarį ir įsižiūrėjo į ugnį.

— Prisimeni, kai pasitempei raištį? — paklausė ji, nusekusi paskui. — Ligoninės palatoje uždangstėme visus langus, aš įlipau pas tave į lovą ir...

— Tai buvo seniai, Paukštuk.

Ji žiūrėjo į jį sutrikusi. Džekas stovėjo mažesniu nei ištiestos rankos atstumu, bet galėjai pamanyti, kad už kelių mylių. Praėjo dvidešimt ketveri santuokos metai, ir štai... Abudu neišmano, ką daryti, nė vienas negeba pasiūlyti peties atsiremti. Ištikus krizei, jie tapo svetimi. Ji nežinojo, ką pasakyti, nežinojo, ar apskritai būtų verta kalbėti. Galiausiai pasirinko saugų kelią, bet prabilus žodžiai barškėjo kaip tuščios skardinės.

— Štai, išgerk taurę vyno.

Jis paėmė taurę, atsisėdo, atsegė portfelį ir išėmė šūsnį popierių. Nepakėlęs akių paprašė:

— Gal gali uždegti šviesą? Nė velnio nematau.

— Žinoma.

Elizabetė greitai nususuko, kad jis nepastebėtų, kaip labai ją užgavo. Paskui patikimiau susisupo į tą absurdišką chalatą ir pasuko į virtuvę.

— Paruošiu ko nors užvalgyti.

— Myliu tave, Paukštuk, — pasakė Džekas jai pavymui.

— Taip, — tyliai atsiliepė nueidama. — Ir aš tave myliu.